

Съ благодать и истина.

„Пъленъ съ благодать и истина“ *).

„Съ благодать и истина“. Въ всѣко живо сщество въ природата има единъ вжтрешенъ, неопредѣленъ стремежъ. Какъвъ е този стремежъ, този потикъ въ природата, не се знае, но, въпрѣки това той сществува. Този вжтрешенъ стремежъ въ човѣка наричаме Божествено начало. Когато изгубятъ вжтрешния неопредѣленъ импулсъ въ себе си, хората изгубватъ смисъла на живота, вследствие на което се втвърдяватъ, ставатъ недоволни и започватъ да търсятъ външно богатство, външна слава. Колкото по-голѣми сж богатството и славата имъ, толкова по-вече се товарятъ. Ако човѣкъ е красивъ повече, отколкото трѣбва, красотата му ще бжде товаръ.

Въ единъ княжески палатъ имало една слугиня, която била много грозна. Тя чувала, че въ свѣта сществуваатъ красиви хора, и затова често поглеждала презъ прозорцитѣ на палата, дано види нѣкой красивъ човѣкъ. Който я виждалъ, ужасявалъ се отъ грозотата ѝ и казвалъ: Какво страшилище! Каква грозота! Тя чувала всичко това и страдала, плачела, молѣла се на Бога, да направи нѣщо съ нея, да стане красива. Най-после Богъ чулъ молбата ѝ и изпратилъ единъ ангелъ, да се всели въ нея, да ѝ предаде малко отъ красотата си. Щомъ влѣзълъ въ нея, ангелътъ ѝ предалъ малко отъ своята красота, и тя, за очудване на хората, станала красива. Кой какъ минавалъ край двореца и виждалъ слугинята на нѣкой прозорецъ, извиквалъ съ радостъ: Колко красива е тази мома! Колкото бѣше нещастна майката на грозната слугиня, толкова щастлива е майката на тази красива мома. Хората се интересували да знаятъ, кои сж майката и бащата на грозната мома, но още повече се интересували отъ майката и бащата на красивата мома. Кои сж били бащата и майката на грозната и на красивата мома, това сами можете да разрешите. Всички момци, царски и княжески синове,

*) Иоана 1:14